

Η ταινία που παρακολούθησα με τους συμμαθητές μου στο σχολείο μου δημιούργησε πολλά συναισθήματα. Αρχικά, η ταινία φαινόταν πολύ αστεία. Το κυρίαρχο συναίσθημα στην αρχή της ταινίας ήταν το χιούμορ. Έπειτα, όμως, όλα άλλαξαν. Το κυρίαρχο συναίσθημα δεν ήταν πια το χιούμορ και το γέλιο αλλά, αντιθέτως, ήταν η λύπη και η στεναχώρια. Μέσα από αυτή την ταινία είδαμε την απάνθρωπη και σκληρή μεταχείριση των Εβραίων από τους Γερμανούς. Επιπρόσθετα, συγκινήθηκα ιδιαίτερα με τον τρόπο που φερόταν ο πατέρας στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στον γιο του, για να τον προστατέψει και για να μην καταλάβει πόσο άσχημα περνούσαν οι άνθρωποι και τι συνέβαινε στην πραγματικότητα. Έκανε το καλύτερο που μπορούσε, για να μην καταλάβει το παιδί του πως κινδύνευαν. Τέλος, συγκινήθηκα στο σημείο που ο πατέρας θυσιάστηκε για να καταφέρει να σώσει το παιδί του και να μην πεθάνει...

Κωσταρά Δήμητρα, Α1

